

ЛЪЖИТЕ, КОИТО ИЗРЕЧЕ

THE LIES YOU TOLD

Copyright © 2020 Harriet Tyce

First published in 2020 by WILDFIRE

© Надя Баева, *превод от английски*

© Живко Петров, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2021

ISBN: 978-954-28-3446-5

Хариет Тајс
**ЛЪЖИТЕ,
КОИТО
ИЗРЕЧЕ**

Превод от английски
Надя Баева

 ciela

*На Сара Хюз – най-скъпа приятелка.
Никога няма да забравя сенките „Римел“...*

ПЪРВА ЧАСТ

1.

За пръв път спя в стаята на майка ми. Или поне доколкото помня. Студено е. Само ръката ми не е под завивката и чувствам кожата си лепкава, а пръстите ми са замръзнали. Претъркулвам се и се завивам цялата, поемам от топлината на Робин. Тя похърква тихичко до мен. Минали са няколко години, откакто е молила да спи в моето легло, но температурата в къщата я сломи. Първата вечер, като пристигнахме, влезе в стаята, която бях приготвила за нея, и мигом изскочи обратно навън.

– Леденостудена е и не харесвам странната картина на стената – заяви.

– Ще я сваля – отвърнах. Но не се възпротивих, когато Робин пожела да поделим моето легло. Не искам да я изпускам от поглед.

Юрганът е прекалено тънък. Предишната вечер натрупах отгоре палта за малко допълнителна топлина, но докато сме спали, са се свлекли на пода. Протягам се и ги дърпам обратно върху нас, като се старая да не безпокоя Робин, да ѝ оставя още няколко минути сън. Като станем, ще е студено.

Газовата печка още е тук. Помня как понякога през зимата, в най-студените дни, майка ми разрешаваше да се обличам пред печката, но ме предупреждаваше да не се доближавам прекалено. Тогаване ми беше разрешено да я докосвам. И сега се боя да я докосна. Кафява и лъскава е, а ръбовете ѝ са остри и се показват изпод боята. Керамичните горелки са покрити със сажди. Дори не знам дали още работи. Някога бяла, сега тек-

стурата е пожълтяла, а над горелките е обгорена. Предишната вечер отклоних очи от порцелановите украшения на полицата, но на мъждивата утринна светлина виждам, че са си все същите; усмихнати пастирки, Пиеро – нахилил се глуповато, струпани са близо една до друга на тясното пространство.

Робин се размърдва до мен, въздиша и отново е преборена от съня. Не искам да я будя. Днешният ден ще бъде достатъчно тежък за нея. Изпълва ме тревожност. Стаята е натрапчиво усойна и извиква в главата ми мисли за топлатата къща, която напуснах. За контраста между допълнителната спалня тук, която Робин отказа, и нейната собствена стая, която бяхме принудени да оставим: легло, драпирано с розов балдахин, и килимче от овча кожа. В къщата на майка ми няма килимчета от овча кожа, а само рогат череп на овен, който все така е окачен на стълбите в пълния му блясък.

Тук е безопасно обаче. Надалече. Робин се търкаля в леглото, сега е по-близо до мен, ръката ѝ до моята е топла и стиска здраво малкия плетен сурикат, изработен за нея от най-добрата ми приятелка Зора. След случилото се винаги щяха да ме ползват тръпки в онази къща без значение от топлината. Потрепервам при мисълта, шокът още е съвсем пресен. Дишай дълбоко. Вдишай. Издишай.

Протягам се и вземам телефона си от нощното шкафче – нищо. Няма съобщения. Батерията е почти изтощена – близо до леглото няма контакти, разбира се. Но поне още има ток. Стига да не си докараме токов удар, преди да съм имала шанса да извикам да проверят инсталацията. Отпускам се на възглавницата и съставям списък на задачите, важни за обезопасяването на къщата, чувствам се затрупана от нещата, които има да се свършат. Поне няма да остава време да мисля за друго.

– Колко е часът? – промърморва Робин и се обръща да протегне крака и ръце.

– Почти седем – отговарям. Правя пауза. – Най-добре да ставаме.

Оставаме да лежим още малко – и двете не изгаряме от желание да се изложим на студа. Стягам се, отмятам завивката и скачам на крака отведнъж.

– Толкова си безмилостна – протестира Робин и бързо се надига до седнало положение. – Трябва ли да си вземам душ? Банята е леденостудена.

– Не, всичко е наред. Ще се опитам да уредя нещата за по-късно.

Тя изтичва до стаята си и я чувам да тъпче наоколо, докато се приготвя. Аз навличам джинси и пуловер, без да се замислям за вида си. Прекалено е студено за суетност.

– Не искам да ходя – мрънка Робин с печена филийка в ръка, която връща неизядена в чинията. Въздиша. Сърцето ми се къса.

– Знам.

– Убедена съм, че няма да ми хареса – отсича, обръща се и прибира косата си в кок на върха на главата.

– Може пък да не е толкова лошо.

– Напротив, ще е ужасно – отговаря и се взира в мен. Тонът ѝ не оставя място за оборване.

В шести клас е и е облечена в съвсем различна униформа – чисто нова и с още съвсем твърд плат, – предстои ѝ да прекрачи прага на ново училище години след като останалите деца вече са заформили своите групички и банди. Униформата, която носи, дори не ѝ е съвсем по мярка, яката е прекалено широка около шията ѝ, а полата е твърде дълга. Лицето ѝ е бледо на фона на яркочервената ученическа жилетка и снежнобялата блуза, всичко купено на бегом вчера от магазина за униформи на Финчли Роуд, който помня от собственото си детство. Гърлото ми се стяга, но си налагам да се усмихна.

– Всичко ще бъде наред – уверявам я, но в гласа ми се долавя намек за отчаяние. – Ще си намериш прекрасни нови приятели. – Хващам печена филийка, поглеждам я и я оставям обратно. И аз не съм гладна.

– Може би – промърморва Робин, но тонът ѝ прелива от съмнение. Приключва с косата си и вади телефона си от джоба, мигом изпада в транс пред екрана. Потрепвам, но си налагам контрол. Има ли съобщение от Андрию, в което да пожелае на дъщеря си успех в нейното ново училище? Не знам дали Робин и баща ѝ са комуникирали, след като тръгнахме... от- както се наложи да тръгнем. Робин продължава да прехвърля надолу и очите ѝ проблясват.

– Нещо интересно? – произнасям най-накрая, неспособна да се въздържа, но поне се старая да звуча лековато. – Баща ти писа ли ти? – Хващам нехайно собствения си телефон и го пускам в чантата си.

Робин вдига поглед, лицето ѝ е бледо и спокойно, а очите ѝ са също толкова тъмни, колкото косата. Клати глава.

– Не – отвръща. – Ти не си ли говорила с него?

Усмиввам се неутрално. Имам нужда да сменя темата. Тя трябва да вярва, че всичко е съвсем нормално. Не ѝ е притрябвало да узнава как последният ни разговор с баща ѝ се изразяваше в размяна на просъсквания, преди той да ми затвори. *Просто се махайте, подкани. Вече не ви искам тук. Никоя от двете ви.* Преди никога не го бях чувала да говори с подобна омраза.

Мълчала съм прекалено дълго. Тя ме наблюдава, а изражението ѝ става все по-въпросително.

– Някакви клюки? Говориш ли си с някого? – питам с усилие. През последните няколко месеца се е разразила комплицирана разпрания между приятелите на Робин и ученици от стария ѝ клас и аз намирам информацията за развитието ѝ странно завладяваща.

– Всички още спят, мамо. У дома е посред нощ.

– Извинявай, да. Разбира се. Не помислих. – Думите увисват във въздуха, преди Робин да се омилостиви.

– Но има много съобщения от снощи, когато съм спяла. Тайлър седнал до Адисън в автобуса, вместо до Ема, и сега никой не говори с Адисън.

– О, небеса...

– Знам. Толкова е глупаво. – Тя хвърля един последен поглед към телефона си и го оставя.

– Може би ще е по-лесно да си в училище само за момичета – изтъквам, като се стрема да звуча убедително. Не успявам. Робин повдига рамене.

– Предполагам, скоро ще науча.

Спомените от последната година в началното училище са се загнездили дълбоко в костите ми. Всички навършват единнайсет, някои изглеждат като тийнейджъри, а други са съвсем дечковци. Поне Робин се намира в средата на този спектър, нито е прекалено висока, нито прекалено ниска, нищо екстремно в развитието ѝ, което да се набива на очи. Така или иначе ще е достатъчно трудно. Потискам втрисане, когато си припомням отхвърлянето, презрението. Пред каквото и друго да трябва да се изправя, поне вече никога няма да се налага да преминавам през вписването в нова училищна среда.

– Не знам как се справят, без ти да внасяш равновесие.

– Не мисля, че се справят – отвръща Робин със сериозно изражение. – Без мен там развалят отношенията си още повече. Няма как да виждам съобщенията навреме.

– Сигурна съм, че някак ще оправят нещата. А и скоро ще ги видиш. Може би през коледната ваканция.

Робин мълчи. Промените са прекалено внезапни, та да ги осмисли. Случва се прекалено много и прекалено бързо. Въздухът около нас тежи.

– Знам, че не е лесно – промълвявам. – Но можем да го накараме да проработи. Късметлийки сме, че разполагаме с това място. Училището ти у дома беше добро, но винаги сме искали да посещаваш училище тук, в Лондон. Ще се влюбиш в него. – Гласът ми заглъхва. Припомням си последния ден на суматоха в Бруклин, когато хвърлях дрехи в куфарите и как, лепнала усмивка на лицето си, излъгах Робин защо се налага да отпътуваме. На момента. Без време за сбогуване.

– И ти си била щастлива тук? Сигурна си, че ще ми хареса? – Лицето ѝ е изкривено в гримаса на подозрение.

– Да – потвърждавам. Поредната лъжа. Но този път мъничка.

– Но ти ми каза, че не си имала най-хубавото детство – изтъква Робин. На тази моя дъщеря ѝ сече умът. Дори прекалено много.

Бързо се вземам в ръце.

– Това по-скоро беше свързано с дома ми – обяснявам. – Баба ти не обичаше много децата, дори своите собствени. Училището ми беше убежище. В смисъл, имаше си трудните моменти, но завързах чудесни приятелства. Обичах библиотеката. В шести клас ме направиха училищен капитан и сложиха името ми на таблото, това беше доста голямо нещо. Със сигурност беше по-добре отгук. – Махвам с ръка към студената и овехтяла кухня.

Робин се усмихва.

– Поне ще е топло – отбелязва в опит да се пошегува. Пресягам се над масата и я прегръщам, а след момент тя отвърща на прегръдката.

– Хайде, да вървим. Не бива да закъсняваш. Не и в първия ден.

Робин кимва, прекосява помещението да си вземе чантата и си слага чифт ръкавици. Аз нахлупвам вълнена шапка, за да скрия най-лошото от мазната ми коса, и поемаме навън.

Отиваме до автобусната спирка, а стъпките ни по тротоара отекват в ритъм. Поглеждам към дъщеря си. Лицето ѝ е непоколебимо, напрегнала е решително брадичка, вече е почти пораснала, но заедно с това още е малка.

Не знам какво се простира пред нас. Искам да бъде спокойна. Но не успявам да прогоня обзелия ме страх, натежал също като стъпките ни по земята.

2.

Седя до прозореца в автобуса и съм опряла чело в стъклото. Номер 46 е пълен и бавен, тътри се от спирка на спирка от „Камдън“ към Сейнт Джоунс Уд. Помня маршрута така добре, че съм способна да го измина със затворени очи. Всичко е различно и заедно с това – съвсем същото, безкрайните строителни работи, пресни слоеве боя върху старите постройки.

Хвърлям бърз поглед към профила на Робин – все така е захласната в телефона си. Изсмива се и вдига глава.

– Ема ми праща много нова информация. Такива драми. Доволна съм, че не съм там, та да се справям с всичко това – обяснява Робин и тиква телефона си в чантата.

Почти ѝ вярвам.

Стомахът ми се свива, когато приближаваме познатата спирка. Изведнъж звукът от заобикалящия ни трафик става прекалено натрапчив. Скърцане на спирачки, надуване на клаксони, мъж крещи „майната ти“ в далечината. От улицата нахлуват изгорели газове и задавят гърлото ми, покрай нас се движи стабилна колона от черни автомобили СУВ. Ние ще сме единствените, които ще се появим в училище с автобус.

Шофьорът на автобуса натиска неочаквано спирачки и главата ми се блъска в стъклото. Затварям очи заради спомените.

* * *

– Никога няма да получим място – бях отсякла, когато преди две години ми казаха какво е сторила майка ми. – Прекалено късно е. Конкуренцията е голяма. Няма начин да се

появят свободни места. Не и в началото на четвърти клас, нито след две години. Списъкът с чакащи ще е дълъг колкото ръката ми. Тя си въобразява, че може да контролира всичко, но не е така. Дори да бяхме съгласни на такова нещо, не бихме били в състояние да го осъществим.

И това беше самата истина, удовлетворението ми беше огромно, когато служителката, отговаряща за приема, посрещна плахото ми запитване с рязък отказ.

Но това беше, преди всичко да се обърка. Преди бракът ми с Андрю да се срина в рамките на последвалите две кратки години. И тогава, само преди няколко седмици, за моя изненада, дойде обаждане от същата служителка, която ме уведомяваше, че има свободно място, стига Робин да може да започне незабавно. Канех се да отговоря с „не“, но нещо ме накара да не прибързвам. *Ще го обмисля за кратко, ако не е проблем.* Вместо това от устата ми излязоха тези думи.

Нищо не би могло да ме подготви за отчаянието, с което четиресет и осем часа по-късно ѝ позвъних със сърце в зъбите, за да питам – да се моля – дали мястото още е налично. *Моля ви.* За нея – просто стандартна процедура, начин да запълни неочаквано празно място в класа, а за мен – същинско чудо, всичко, нужно ми за нашето бягство. Спасение, към което до онзи момент не знаех, че ще се наложи да прибягна. Като изпълнявам условието на властното завещание на майка ми да пратя Робин в „Ашъмс“ – без да го посещава, не бих получила къщата или малките доходи от наследството на майка ми, – имам с какво да се издържам, след като бях загърбила брака си.

Когато напуснах къщата ѝ преди повече от десетилетие, се заклех в живота си вече никога да не се върна. Да не позволя тя отново да ме контролира.

Но за Робин бих нарушила всяко обещание.

Вече сме при училищната порта и аз съм стиснала длани в джобовете си. Дори през очите на възрастен мястото изглежда огромно и внушително. Архитектура, достойна за най-престижното девическо училище в Северен Лондон. Мъча се да не си представям колко ли застрашително се вижда на дъщеря ми.

Има две двойки железни порти с официална цветна леха помежду им, с подрязан жив плет и циклами. От всяка от портите алеите се извиват по посока на широко стълбище, което отвежда до главния вход. Въпреки цялата грандиозност сградата не е разположена много далече от тротоара – превозно средство би трябвало да маневрира внимателно през портите, вместо да се плъзне царствено през тях. Няма как мястото да е по-различно от бившето училище на Робин, модерна постройка на улица в предградие. Това учебно заведение носи своята история и неговата гравитация като че опровергава присъствието на реални деца зад тези величествени врати.

Свеждам очи към Робин. Лицето ѝ е напрегнато, а цветът се е отцедил от бузите ѝ.

– Всичко ще бъде наред – отронвам. Искам да ѝ го обещаю, но не съм в състояние.

Робин се озърта с немигащи очи. Стиска ме за ръката.

– И това е основно училище?

– Да. Атмосферата е далеч по-дружелюбна, отколкото ти изглежда, честна дума. – Едва се спирам да не кръстосам пръсти.

– Аха.

– Най-добре да влизаме – подканям я и тя кимва. Движим се бавно по алеята и нагоре по каменните стълби. Вратите са широки и дървени с медни топки, полирани са до блясък. Посягам да отворя, но вратата е блъсната рязко отвътре. Жена изскача забързано навън и се блъска право в мен. Аз отскачам сепнато назад и запазвам равновесие само защото се хващам

за Робин, при което едва не повалям и нея. Глезенът ми се извива и усещам режеща болка.

– Внимавайте къде вървите! – Презрението на жената личи ясно в резкия ѝ глас. – Можех да падна по стълбите. – Отминава ни и тръгва надолу, а идеално изсушената ѝ руса коса подскача на раменете с всяка крачка. Проследявам я с поглед, а сърцето ми още блъска бясно заради случилото се. Висока и руса. Враждебна.

– Добре ли си? – пита Робин, а в този момент друга жена започва да цъка с език и ни отминава, извърната на една страна.

Гърлото ми се стяга, все едно съм на път да заплача. Или пък да им се разкрещя на всичките да вървят на майната си. Обърсвам бързо влагата от очите си.

– Добре съм.

Вече сме вътре, аз съм представила Робин на администраторката и съм попълнила формуляра с контакти за спешни ситуации, а сега стоя до Робин в очакване.

– Мамо, сега можеш да си вървиш – обявява Робин, а администраторката се смее.

– Тя е в безопасност с нас, госпожо Спенс.

– Това е фамилията на мъжа ми – пояснявам. Не мога да се накарам да изрека „бившия ми мъж“, когато Робин стои до мен. – Моята е Роупър. Сейди Роупър.

– Разбира се, госпожо Роупър – произнася тя. Те все така ме гледат и чакат да си тръгна.

Робин кимва.

– Мамо, върви.

Поглеждам към администраторката.

– Не съм ли ви нужна за друго? За обиколка, да се срещна с класната или пък за нещо друго?

Тя клати глава.

– Не днес. Ще се срещнете с класната на Робин, като му дойде времето. Ще ви пратим информация за родителската

среща. – Обръща се към Робин: – Ще те заведа до класната ти стая.

Тя отвежда дъщеря ми, преди да съм успяла да се сбогувам с нея.